

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

36. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

9. ZÁŘÍ 2018

Z obsahu:

O přikázáních -

Ctít Pánovo jméno

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 22. srpna 2018,
Řím, aula Pavla VI.

- strana 2 -

Svatá Pulcherie

(399-453)

Libor Rösner

- strana 4 -

Socha Svobody

Ing. Mgr. Jaroslav
Hnátek

- strana 6 -

Je jeho světlem (1)

P. Mieczysław
Piotrowski TChr

- strana 8 -

Vizionář:

Tajemství zjevení

v Tre Fontane (22)

Saverio Gaeta

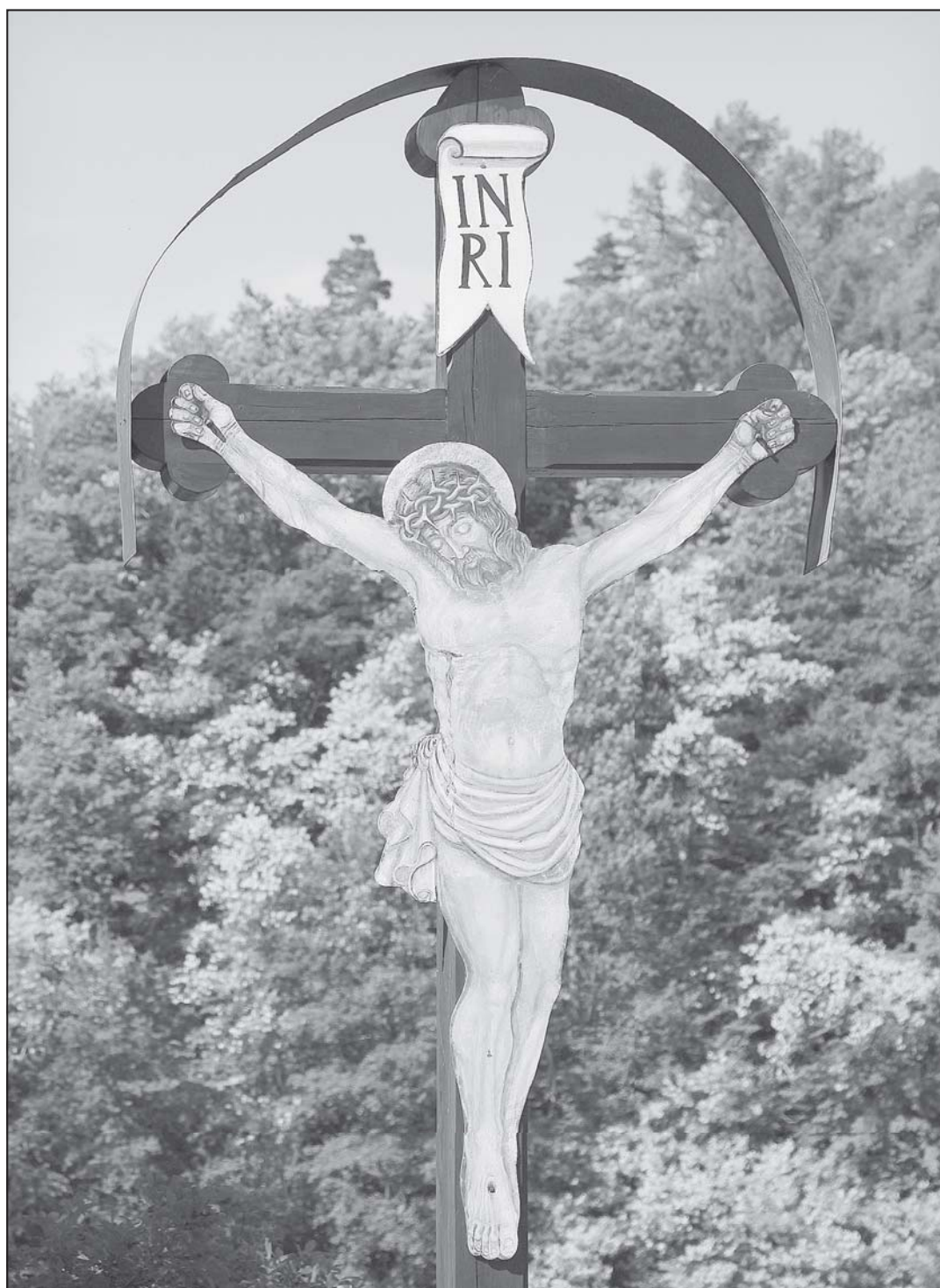
- strana 10 -

Svatá Anna u Pohledu -

mít Boha nablízku

Petr Bobek

- strana 11 -

O přikázáních – Ctít Pánovo jméno (Ex 20,7; Jan 17,26)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 22. srpna 2018, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme v katechezích o přikázáních. Dnes pojednáme o tom, které praví: „*Nezneužiješ jméno Hospodina, svého Boha.*“ (Ex 20,7) Tato slova správně chápeme jako výzvu neurážet Boží jméno a vyhýbat se jeho nepatřičnému užívání. Tento jasný význam nám umožní ještě více prohloubit tato drahocenná slova, abychom Boží jméno nepoužívali nepatřičně.

Zaposlouchejme se do nich lépe. Slovo „*Nezneužiješ*“ tlumočí z hebrejštiny i z řečtiny dva výrazy. První znamená do-

slova „*nebudeš brát na sebe, neponeseš*“ a druhý „*nadarmo, zbytečně*“. Odkazuje k prázdnému obalu, k bezobsažné formě. Je to charakteristika přetvářky, formalismu a lži; prázdné či nepravdivé užití Božích slov či Božího jména.

Jméno znamená v Bibli vnitřní pravdu věci, zejména lidí. Jméno nezřídka znamená poslání. Například Abrahám v knize Genesis (srov. 17,5) a Šimon Petr v evangeliích (srov. Jan 1,42) dostávají nové jméno na znamení změny jejich životního směřování. Opravdové poznání Božího jména vede k proměně vlastního

života. Jakmile Mojžíš pozná Boží jméno, mění se jeho osudy (srov. Ex 3,13-15).

Boží jméno je v hebrejských obřadech slavnostně vysloveno na Den smíření (Jom kipur), a lidu se dostává odpuštění, protože skrze toto jméno přichází do kontaktu s živým Bohem, který je milosrdenstvím.

Tedy „brát Boží jméno“ znamená brát na sebe skutečnost Boha, navázat s ním pevný a mocný vztah. Nám křesťanům toto přikázání připomíná, že jsme

Pokračování na str. 13

„Tvá víra je oslavou církve!“ Jak lahodně znějí tato slova lidským uším! Kdo z nás by je nechtěl o sobě slyšet? Upřímně, kdyby nám je někdo řekl v tuto chvíli: po zásluze? Zřejmě většina z nás má spíše daleko do svatosti císařovny Pulcherie, která byla „krásná“ nejen podle jména, ale – a to je mnohem důležitější – i podle víry. (str. 4-5) Jakožto vládkyně měla dozajista velké množství příležitostí, jak naložit se svobodou – nejen svých poddaných, ale i svojí. Správně pochopila, že pravá svoboda hodná důstojnosti člověka jakožto obrazu Božího nespočívá jen v uspokojení základních lidských potřeb – v nejširším slova smyslu, ale na prvním místě v úsilí o to, co je potřebné, nutné pro spásu nesmrtelné lidské duše, kterou působí Trojediný Bůh. Vždyť tělo samo o sobě bez duše nic neznamená. „To duch oživuje, tělo není k ničemu,“ (Jan 6,63) říká také Ježíš ve své eucharistické řeči. A tak – jak dobře víme – spása člověka je nezbytně nutně spojena s Boží milostí, darem nabídnutým všem lidem bez rozdílu, a jen na každém jednotlivci záleží, zda o tento dar stojí, či nikoliv. V tom spočívá pravá podstata lidské svobody: nejde o dílo lidské, ale o dílo Boží, na němž je člověk vyzván úzce spolupracovat a dotvářet jeho konečnou podobu. (str. 6-7)

To ovšem – jak je nám rovněž známo – klade na bedra člověka velkou zodpo-

Editorial

vědnost. A to do té míry, že se čas od času snad každý dostane do situace, kdy se stává soudcem druhých – v rodině, ve farnosti, v práci... Ale než druhých, tak raději sebe – například při zpytování svědomí; tedy pokud se zde své zodpovědnosti vůči sobě nezabývá tím, že raději řádné zpytování svědomí vynechává. Přílehlavá je zde otázka svatého apoštola Jakuba z dnešního druhého čtení: „Nestáváte se soudci podle špatných zásad?“ Děni posledních týdnů v katolické církvi nám tuto otázku rozhodně aktualizuje. A motivuje osobně každého z nás, aby započal s očistou nejprve ve své duši. To nás uschopní – ve spolupráci s Duchem Svatým – ke správnému rozlišování, chceme-li, k posouzení všeho, co se děje a o čem se mluví všude kolem nás. Platí stále i pro nás, pro mne slova Panny Marie z Tre Fontane vyřčená před téměř 70 lety: „Proč se nevarujete hříchu? Ten vás přivede, pokud v něm setrváte, do těch nejkrutějších zmatků, které budou pro vás příčinou krutých bolestí, a tyto bolesti, nebudete-li mi naslouchat, vám roztrhnou srdce.“ (str. 10) Nemůžeme vzít tato slova na lehkou váhu! Už proto, že jen čistá srdce mohou dojít slávy nebe.

A hlavně proto, že je to osvobozující požadavek lásky. Lásky Boha k člověku, člověka k Bohu a konečně i člověka k sobě samému. Potvrzuje to i svatá Matka Tereza, která trpěla při svém velkolepém misijním díle opravdu mnoho – tělesně, ale i duchovně. (str. 8-9) Sama píše, že láska vyžaduje oběti. Jednou velkou obětí je pak to, že se vzdáme všeho, co škodí naší lásce: ve vztahu k vlastní duši je to rozhodně jakýkoliv hřích. Těžký duchovní boj, do kterého se takto dostáváme, je nepochybně utrpením, ale vezme: ve spojení s Kristovou mukou je sladkým, radostným utrpením – je zázračným darem Božím. A tak se zde vskutku mysticky spojuje láska Boží s lidskou, a to na základě naší svobodné vůle, jež buď tíhne k našemu skutečnému dobru, nebo je zaměřena pouze tělesně: pak ovšem je svým způsobem odmítnutím Božího daru – milosti.

Ke konci týdne budeme moci prožít s celou církví hlouběji toto tajemství – při svátku Povýšení svatého kříže (14. září). A budeme mít u paty kříže nejvznešenější společníci: Matku Boží, Pannu Marii (15. září). Proto bděme alespoň v tyto dny na modlitbách, ba i v postu, a myslíme na spásu a očistu svou, ale i celé katolické církve, jejíž toto očistné svědectví dnešní svět zaslepený hříchem tolik potřebuje!

Daniel Dehner

Po celotýdenní práci a trampotách, při kterých se někdy ohýbáš až k zemi, nabízí ti Pán svůj den milosti a světla. Nastává čas, kdy se můžeš *napřimit*, zvednout hlavu a poznat, že Hospodin *zachovává věrnost*⁽¹⁾.

Neboj se věnovat tento jeden celý den svému Pánu. *On sám přichází, aby tě spasil*. Přichází k tobě v dnešním svém slově, plném naděje a radosti. I když se ti zdá, že nejsi schopen se mu otevřít, on přichází, aby tě vysvobodil ze všech tvých zábran. Čím déle pobudeš v jeho uzdravující přítomnosti, tím více budeš obdáván a posílen pro další namáhavé dny.

Je mnoho toho, co tě utlačuje a skličuje? Není noci, která by nekončila novým úsvitem. Otevři knihu proroka Izaiáše, přečti pozorně a s rozvahou celou její 35. kapitolu a dovol Pánu, aby tě oslovil. Nejsou to slova plná naděje? I tvůj *suchopár se má rozveselit, i tvoje poušť rozkveté kvítím*⁽²⁾.

Abys však ušel slávu Páně a spatřil nádheru našeho Boha, musíš nejdříve *otevřít své oči*. Nezdá se ti všechno kolem tak černé a zlé proto, že tvoje oči nechtějí nic jiného vidět? Není v tvém srdci tak smutno a těžko proto, že neslyšíš slova, která přinášejí světlo a radost? Není tomu tak, že dříve než nemocný a zlý svět kolem tebe ty sám potřebuješ uzdravení?

Existuje hluchota, jakou trpí i slyšící. Jsou hluší tím, že nevnímají, co se jim nelíbí a čemu se vnitřně brání. Jak chceš uslyšet slovo pravdy, když tvůj chorý sluch zatím propouští jen to, co lichotí tvé sebelásce a potvrzuje tvé samolibé postoje a soudy? Co nového pak může vstoupit do tvé duše? A je-li v ní jen tvůj malý, do sebe zahleděný svět, o čem mohou mluvit tvoje ústa? Mluví a mluví, ale vlastně nic neříkají, jsou pro tvé bližní, jako by byla němá.

Z tohoto bludného kruhu si sám nepomůžeš. Nespoléhej už na sebe a dovol těm, které ti Pán posílá jako své služebníky, aby tě k němu zavedli. Chtějí tě nejen přivést do Ježíšovy blízkosti, chtějí tě představit a prosit za tebe, aby se tě ujal, *vložil na tebe ruku* a uzdravil všechny

smysly tvé duše. Chtějí mu říct za tebe, co tvoje nemá ústa ještě nedokážou vyslovit.

Pán se tě ujímá, vždyť právě proto přišel, jak tě ujišťuje prorok: *On sám přijde a spasí vás*. Aby tě Pán mohl uzdravit, odvede tě nejdříve *stranou od zástupu*. Až budeš s Pánem sám, daleko od lidských vlivů a ohledů, popros ho, aby tě odvedl i od tebe samého,

aby ti dovolil podívat se na sebe jeho očima. Tak se nejlépe přesvědčíš, jak velice potřebuješ, aby tě uzdravil. První podmínkou je, aby ses

Pánu dokonale *otevřel*. Na tom Ježíši velice záleží: je to veliký dar Ducha Svatého, co ti s velkým povzdechem vyprošuje od svého nebeského Otce: *Effata!*

Podrob se nyní pokorně obřadu, který si sám Pán stanovil, aby ti skrze svá znamení udělil dar sluchu a také dar řeči, aby tvůj *jazyk mluvil správně*.

Poděkuj Pánu z celého srdce, ale ještě neodcházej. Nyní, když se obnovil tvůj sluch, jistě můžeš dobře slyšet to, co jsi dříve nevnímal: Ježíšovo tiché a důvěrné volání a pozvání, abys zůstal a připojil se k jeho blízkým pomocníkům, které tolik potřebuje, protože chce *změnit žiznivou půdu v prameny vod*. Je příliš mnoho těch, kteří ho potřebují, a Pán tě chce poslat, abys je k němu *přiváděl a prosil za ně*. Pak i na ně vloží svou všemohoucí ruku.

Chce vysvobodit *vězně*, které spoutaly jejich náruživost a závislosti, chce otevřít oči *slepým*, kteří nevidí, *co je jim ku pokoji*, a také *slepým vůdcům slepých*, kterým hrozí, že *spadnou do jámy*⁽³⁾. Chce otevřít uši hluchým, kteří neslyší, *co Duch říká církevním obcím*⁽⁴⁾, ale také těm, kteří jsou hluší k nářku *sirotků a vdov*.

A je tu ještě mnoho dalších, kteří strádají, protože nevědí o svém Spasiteli, ačkoliv ho tolik potřebují. Je třeba povzbudit *malomyslné*: *Vzmužte se a nebojte se*. Je třeba uzdravit ty, kteří jsou ochromeni svými předsudky a nevědomostí, je třeba hledat způsob, jak zjednat *právo utlačěným*, nastolit spravedlnost, aby bylo dostatek chleba i pro ty, kteří *umírají hladem*. Vezmi si na starost, aby i oni okusili z plodů Hospodinova milostivého léta!

Nyní snad chápeš, co ti chce apoštol říct. Dokud si hledíš spíše přízně váže-

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 35,4–7a

Řekněte malomyslným: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“

Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprší vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žiznivá půda v prameny vod.

2. čtení – Jak 2,1–5

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojovat stranictví k lidem. Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na ruku, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: „Prosím, posaď se tady na čestné místo.“ Ale tomu chudásovi řeknete: „Ty stůj tamhle“, nebo „Sedni si tady u mých nohou“. Neděláte tak rozdíly navzájem mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad?

Poslyšte, moji milovaní bratři! Což nevyvolil Bůh právě chudé v očích světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují?

Evangelium – Mk 7,31–37

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sidón územím Desetiměstí ke Galilejskému moři.

Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhledl s povzdechem k nebi a řekl:

Dokončení na str. 5

ných a vlivných, myslíš především na sebe. Projevuj nyní větší úctu a pozornost těm, kteří jsou *v očích světa chudí, abyste spolu získali dědičný nárok na království slíbené těm, kteří milují Pána*.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Ž 146,6; ⁽²⁾ srov. Iz 35,1;

⁽³⁾ srov. Mt 15,14; ⁽⁴⁾ srov. Zj 3,2

Svatá Pulcherie (399-453)

„Celá jsi krásná, přítelkyně moje,“ zpívá Šalomoun v Písni písní. Tato slova padnou jak ulitá na císařovnu, která byla krásná nejen co do jména (lat. pulchra = krásná), ale i co do života. Patří k mizivému procentu těch, kteří na trůně, uprostřed přepychu a pochlebování, s neomezenou mocí a neomezenými možnostmi, nedoznali újmy na svém zakotvení křesťana. Naopak, radí se mezi nejvýznamnější svaté vladaře, resp. vladářky, byť povědomí o ní v širší veřejnosti bude spíše mlhavé. A přitom bez této „Strážkyně víry“, jak ji nazývali koncilní otcové, by tisíce lidí zemřely v poblouzení kacířských nauk, další tisíce o hladu. Čistá, zbožná, opravdová, to byla Pulcherie, císařovna Východořímské říše. Výjimečná. Krásná. Svátá.

Pulcherie byla vnučkou slavného císaře Theodosia, jenž v Římské říši definitivně upevnil pozici křesťanství jako státního náboženství. Narodila se 19. ledna 399 v Konstantinopoli, kde její otec Arkadius vládl Východořímské říši, a pokřtil ji sám konstantinopolský patriarcha sv. Jan Zlatoustý. V pěti letech ztratila matku, v devíti otce. O výchovu císařských sirotek se staral učený eunuch Antiochos, velmi moudrý muž, jenž rozpoznal vskutku jedinečný intelekt této své žačky a rozvinul jej do nevídaných hloubek.

Když v roce 414 usedl na císařský trůn její mladší bratr Theodosius II. (po regentské vládě Anthema), první věcí, kterou učinil, bylo přizvání Pulcherie ke spoluvládě. Nadal ji titulem augusta, tj. císařovna. Rukou společnou tak od té chvíle tyto z dnešního pohledu ještě děti vládly rozlehlému impériu. Poznámka akcentující relativně dětský věk Pulcherie je plně na místě, byla totiž opravdu mimořádnou osobností již jako -náctiletá.

Zhruba někdy v době usednutí na trůn po bratrově boku složila slib celoživotní čistoty – že nešlo o nějaký momentální citový vznět dospívající dívky, dokládá skutečnost, že později k podobnému slibu přiměla i své dvě sestry. V její komnatě a ani v komnatách sester se nikdy nesměl objevit žádný muž, s muži navíc rozmlouvala vždy jen v přítomnosti třetí osoby. Intelektuálně převyšovala naprostou většinu lidí své doby, vynikala schopností nahlížet do teologických i politických problémů s odzbrojující lehkostí, denně pročítala Písmo i učené teologické spisy, modlila se k Bohu, jehož nade vše milovala. Podle toho také řídila svůj život a chod císařství. Stavěla kostely, zakládala kláštery, všemožně podporovala

církev. Blaho jejích poddaných jí leželo na srdci, pozemské i věčné. K tomu prvnímu jim přispívala velkými sumami, jež rozsávala na poli dobročinnosti, ke druhému se jim snažila dopomoci mj. i ochraně před vlky v rouše beránčím.

Již v roce 415 se mladíčka augusta zasadila o vydání dvou důležitých dekretů – proti kacířským montanistům a eunomiánům. Obě hereze odváděly od jedné svaté, všeobecné, apoštolské církve nespočet lidí, což zbožnou mladou císařovnu nemohlo nechat lhostejnou. Montanus oznamoval brzký konec světa a příchod nového Jeruzaléma. Úkolem člověka je připravit se na tuto událost abnormálně tuhou askezi a přísným postem, má se vzdát veškerého majetku a nemá uzavírat manželství. Záhy se Montanus dokonce začal prohlašovat za vtělení Ducha Svatého. Původce druhé hereze, proti níž Pulcherie vystoupila, Eunomius, hlásal zase bludnou nauku o stvoření Syna Otcem a Ducha Svatého Synem, čímž popíral dogma o soupodstatnosti Boží Trojice a stanovil mezi jednotlivými jejími Osobami striktní hierarchii.

Už jen to je fascinující záležitost: šestnáctiletá dívka stojí za životně důležitými státními nařízeními, jejichž cílem je očistění impéria od zhoubných bludů! V dě-

jinách podobný případ hned tak nenajdeme. Nešlo jen o její symbolickou parafu na listinách připravených pravověrnými teology, obávajícími se o to, že heretický jed otráví krev mnoha údů církve. Pulcherie jejich sepsání přímo iniciovala – z přesvědčení získaného jak disputacemi s teology, tak vlastním rozjímáním Božích pravd. V 16 letech byla natolik jasnozřivá, že věděla, co je ve hře a co je třeba udělat! Zásáhla nesmlouvavě, daleka nějakých snah o kompromisní řešení a úvah o právu bludářů na vlastní názor. Postavila je i všechny ostatní kacíře mimo zákon. Rok poté vydala zákon zabraňující pohanům zastávat veřejné úřady. Později přibývaly další

nově vyhlášené zákony, jejichž cílem bylo ozdravení veřejného života v otázkách křesťanské morálky. Nejednala jen represivně, s biskupy usilovně spolupracovala na navracení ztracených ovcí do Kristova ovčince – a těch bylo! A její zásluhou byly vztahy mezi Konstantinopolí a Římem jedny z nejlepších v dějinách vůbec, ne-li nejlepší.

Na svého bratra Theodosia II. měla značný vliv. Formovala ho úspěšně až do roku 421, kdy vyjednala jeho sňatek s dcerou pohanského filosofa Leontia Athénou, kterou obrátila na křesťanství. Athéna při křtu obdržela jméno Eudokie a postupně získávala na svého císařského chotě vliv na úkor augusty Pulcherie. Na konstantinopolském dvoře však žil muž, jenž tahal za nitky vedoucí k mladému císaři zdaleka nejcitelněji – proradný

ministr Chrysafius, jemuž se s Eudokii pomocí podařilo rozličnými intrikami Pulcherii z císařovy blízkosti dočista vyšachovat, až nakonec musela dvůr nedobrovolně opustit.

Nemylme se, život stranou hlavního politického dění neznamenal pro Pulcherii zanechání veškerých veřejných

aktivit. S trochou nadsázky se dá říct, že teď měla aspoň více času na rozdělování almužen, na modlitbu, rozjímání, studium. Ani nedošlo k tomu, k čemu v dějinách docházelo (a dodnes dochází) tolikrát, že by mocní tohoto světa najednou na zapuzenou Pulcherii zanevěřili a vyhýbali se jí. Byla tak výjimečnou osobností, že zejména vysocí církevní představitelé s ní vedli živou korespondenci, žili-li daleko od Konstantinopole, anebo se s ní pravidelně stýkali, bydleli-li přímo v srdci Východořímské říše – biskupové, opati, významní teologové, papežové.

Byl to sv. Cyril Jeruzalémský, kdo na ni apeloval, aby vymohla na svém bratrovi rozhodnou reakci proti nestoriánům. Konstantinopolský patriarcha Nestorius totiž přišel koncem 20. let 5. století s hlásáním další bludné nauky. Podle něj měl Ježíš jen lidskou přirozenost, božskou nabyl až při křtu v Jordáně, čímž Nestorius kromě jiného snížil důstojnost Panny Marie a její Boží mateřství. Pulcherii nemusel sv. Cyril pobízet dvakrát, sama moc dobře věděla, jak závažné nebezpečí se v tomto bludu skrývá. Theodosius tentokrát své sestře dopřál sluchu a v roce 429 dekret potírající nestoriány vydal. Tímto dekretem též nevědomky vydal svou sestru Nestoriově pomstě. Heretický patriarcha neměl žádné pochybnosti, komu má za císařský výnos ve skutečnosti vděčit, vykázal proto Pulcherii z biskupského chrámu a veřejně zničil dokument, v němž se zavázala k doživotnímu panenství. Koncil v Efezu svolaný v roce 431 Theodosiem na Nestoriův popud pak ale ukončil veškeré věroučné spory vyhlášením dogmatu o Mariině Božím mateřství a Ježíšově božství již při početí. Dogma potvrdil i papež Sixtus III. a Nestorius, odmítající se podřídit, strávil zbytek života ve vyhnanství.

Co se Pulcheriina podílu na výkonu moci týče, k žádné změně nedošlo. Až do roku 438, kdy Eudokie vyrazila se svou suitou na pouť do Svaté země. V době její nepřítomnosti se Pulcherie vrátila ke dvoru a navíc k aktivnímu působení na politiku svého bratra. Žárlivá švagrová, která už dávno zapomněla na vřelé city, jež k Pulcherii chovala za to, že ji přivedla ke Kristu i do císařské rodiny, chtěla svou sokyni odstavit. Snažila se svého manžela přesvědčit, aby svou

sestru přinutil vstoupit do kláštera, když stejně vede život hodný řeholnice. Klín mezi sourozence se jí však tentokrát vrazit nepodařilo. Pulcherie ale nechtěla nadále být předmětem rozmiar mezi císařským manželským párem, proto dobrovolně od dvora odešla a usadila se ve své rezidenci v Hebdomonii, kde vedla nefalšovaný život pokorné kající se asketky. Zpovzdálí pozorovala nelichotivou situaci, do níž se po odchodu do ústraní dostávala říše spravovaná jejím bratrem, tedy spíše licoměrným ministrem Chrysafiem, jenž de facto zemi řídil: vyznavači kacířských nauk zaujímali důležité pozice, rozkrádali zemi a převraceli v ní všechnen řád naruby, šířily se zmatky, násilí a zvrůle. Papež Lev I. ve svých listech Pulcherii opakovaně úpěnlivě prosil, aby zasáhla, ta však byla bezmocná – až do okamžiku, kdy Theodosius obvinil svou manželku z cizoložství a na základě toho ji poslal do vyhnanství. Pulcherii pak požádal, aby se vrátila ke dvoru a byla mu opět neocenitelnou rádkyní.

Stála mu po boku až do roku 450, kdy zemřel na následky nešťastného pádu z koně. Vládu převzala augusta Pulcherie, leč tehdejší nobilita ji jako ženu odmítala vzdor vši její výjimečnosti přiznat právo vládnout. Provdala se tedy za 60letého tribuna Markiana, předtím na něm ovšem vymohla slib, že bude plně respektovat její slib doživotního panenství.

Své panování začala nová císařovna rázně: vymetla od dvora i z důležitých státních postů všechny, o nichž věděla, že se úlisně vetřeli do bratrovy přízně a svými radami škodili jak jemu, tak celé říši a církvi svaté. Týkalo se to především jejího soka z největších – ministra Chrysafia, deklarovaného přívržence monofyzitismu čili nauky o pouze Boží přirozenosti Ježíše Krista. Skončil za všechny své přečiny na popravišti – jako obzvláště nebezpečný člověk pro stát. Následně, vidouc hrozné následky šíření kacířských bludů v zemi, svolala na přání papeže Lva I. v roce 451 koncil, jenž v Chalcedonu slavnostně vyhlásil dogma o dvojí přirozenosti Ježíšově. Sama se ho jako první žena v dějinách zúčastnila a přijímala četné holdy i nadšený aplaus od shromážděných koncilních otců. „*Tys obhájila Heleninu víru! Tvůj život je jistotou všech! Tvá víra je oslavou církve!*“ provolávali jí slávu. Jeden z největších papežů v dějinách sv. Lev I. Veliký, ji tehdy napsal: „*Přispěla-li snažením biskupů naší doby něčím proti nepřátelům katolické pravdy, máte na tom veliký podíl právě Vy.*“

V roce 453 Pulcherie zemřela, krátce předtím ještě stihla rozdat všechn svůj osobní majetek chudobným. Celý křesťanský svět oplakával ženu, která tak výrazným a těžko někdy docenitelným způsobem přispěla k zažehnutí několika krizí v církvi a potření četných bludů. Katolická církev si ji v kalendáři připomíná 10. září.

Česká křesťanská akademie, místní skupina Opava, a Slezská univerzita v Opavě pořádají **KONFERENCI K PŘIPOMÍNKĚ 20. VÝROČÍ ÚMRTÍ VLADIMÍRA NEUWIRTHA**, teologa, filosofa, spisovatele a překladatele.

Program:

Pátek 5. 10. 2018 – aula Slezské univerzity, Na Rybníčku 1, Opava – 16.00 Ondřej Bakeš: Životní osudy Vladimíra Neuwirtha • 17.00 Robert Krumphanzl: Literární dílo Vladimíra Neuwirtha • 18.00 diskuse – vystoupení hostů a přátel Vladimíra Neuwirtha • 19.00 ukončení.

Sobota 6. 10. 2018 – konkatedrála Nanebevzetí Panny Marie – 9.00 děkonná mše svatá celebovaná biskupem Mons. Martinem Davidem.

Bude představeno 3. obnovené vydání knihy „Apokalyptický deník“, stěžejní dílo Vladimíra Neuwirtha, které poprvé vyšlo v Křesťanské akademii v Římě v roce 1976.

Kontakt: Ing. Vít Bittner • e-mail: vit.bittner@seznam.cz • tel. 602 411 702.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

„Effatha!“, to znamená: „Otevři se!“
A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně. Ježíš jim pak přikázal, aby o tom nikomu

neřikali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali. Byli celí užaslí a říkali: „Dobře všechno udělal, i hluchým dává sluch, i němým řeč!“

Socha Svobody

Socha Svobody v *New Yorku* představuje antickou ženu, u jejíchž nohou jsou přeláť řetězy – jako symbol vítězství svobody. V pravé ruce drží pochodeň, v levé ruce desky s datem 4. 7. 1776, dnem vyhlášení *Deklarace nezávislosti*. Vztyčenou hlavu má zdobenou sedmi paprsky symbolizujícími sedm světadílů, čelenkou, pohled upírá vpřed. Její plný název zní: *Svoboda, přinářející světlo světu*. Byla darem Francouzů k 100. výročí vyhlášení nezávislosti USA a postavena byla v roce 1885. Francie tehdy ve válce o nezávislost pomohla Američanům proti Britům. Socha ročně přiláká čtyři miliony turistů.

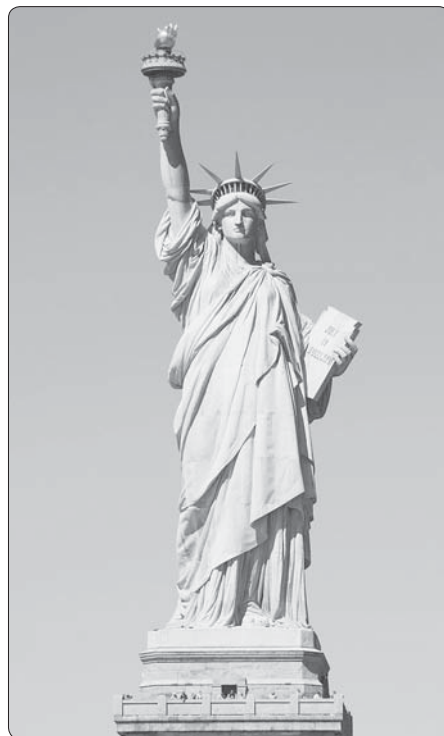
Co je to lidská svoboda? Socha Svobody ukazuje na antiku, na Aristotela. Pro Aristotela je svoboda jednou z vlastností vůle, realizující se prostřednictvím pravdy. Je dána člověku jako úkol, který má dovést do konce. Bez pravdy není svobody. Svoboda je etická kategorie. Aristoteles tomu učí ve svém díle *Etika Nikomachova*, které je vybudováno na základě rozumové pravdy.

Naše socha Svobody, dílo sochaře Jana Jiřího Bendla ze 17. století, představuje biblickou ženu, Pannu Marii, podle vylíčení v knize *Zjevení sv. Jana*: „Ženu oděnou sluncem [Božím světlem], s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy [symbolizujících 12 Ježíšových apoštolů], a s měsícem pod nohama.“ (srov. Zj 12,1) Nohou šlape na hlavu draka (jinde hada), symbol zla, satana. Má sepnuté ruce a pohled upřený vzhůru k nebi, k Bohu, odkud modlitbou čerpá sílu k vítěznému boji se satanem. Je to socha Immaculaty, Neposkvrněné Panny Marie, neposkvrněné hříchem od narození až do své smrti. Sepnuté ruce dále znázorňují, že je také naší Přímluvkyní u Boha.

Socha Neposkvrněné byla na vysokém sloupu, v jehož patě byl umístěn deskový obraz Panny Marie Rynecké, Paladia Evropy. Sloup byl obehnan kamenným zábradlím ve tvaru čtverce, v jehož rozích byli andělé bojující s ďábly. Čtyři andělé vítězí nad pokušiteli lidských slabostí. Je to ztvárnění boje dobra s pokušením ke zlému v srdci každého člověka. Vítězí čtyři základní ctnosti neboli zdatnos-

ti: moudrost (rozumnost, prozíravost), spravedlnost, statečnost a mírnost (umírněnost). Je to ztvárnění pravdy boje člověka se zlem. Název ikony Panny Marie „Rynecká“ je podle toho, že byla vystavena k nepřetržitým hromadným modlitbám na Rynku, a také nesena v modlitebních průvodech po Rynku čili Staroměstském náměstí po dobu obléhání Starého a Nového Města přesilou švédského vojska v roce 1648 i po dojednání, a dokonce uzavření Vestfálského míru 24. října 1648.

Lidské svobodě se nabízí k uskutečnění to dobro, které je obsahem ctností. Systém ctností pochází od Aristotela. Rozumnost má rozhodující funkci, spravedlnost reguluje společenský řád. Umírněnost a statečnost ukáží vnitřní řád člověka: určují dobro ve vztahu k lidské vznětlivosti a žádostivosti. K systému základních ctností náleží další ctnosti, jež jsou jim různým způsobem podřízeny. Tento systém, na němž závisí realizace vlastní lidské svobody, je vyčerpávající. Není to systém abstraktní a aprioristický, Aristoteles vychází ze zkušenosti mravního subjektu, že konané dobro přináší radost a štěstí.

Socha Svobody v New Yorku

Svatý Tomáš Akvinský ve své *Sumě teologické* převzal od Aristotela celý systém ctností. Rovněž vychází z mravní zkušenosti, ale hledá pro ni vysvětlení v Písmu svatém. Nejvyšším principem je přikázání lásky k Bohu a k bližnímu. V přikázání lásky lidská svoboda nachází nejuplnější uskutečnění. Svoboda je pro lásku a její uskutečnění skrze lásku může dosáhnout také hrdinského stupně. Kristus totiž mluví o povinnosti „dát život“ za bratra, za jinou lidskou bytost. V dějinách křesťanství nechyběli ti, kteří různým způsobem dali život za bližního, následovali Kristův příklad. Svědectví mučedníků existuje v křesťanství od časů apoštolů přes všechna staletí dodnes.

Svoboda je svobodou v té míře, v jaké uskutečňuje pravdu o dobru. Tím, že člověk zvolí a uskutečňuje právě dobro v osobním a rodinném životě, v ekonomii a politice, na národním i mezinárodním poli, uskutečňuje svou svobodu v pravdě. Jen tehdy je svoboda sama dobrem. Mír v srdci je základem míru ve společnosti, ve státě, ve světě. Nejen ve vyhrocených situacích života, ale i v běžné každodennosti je čisté svědomí jednou ze záruk vnitřního pokoje. Uskutečňování kladných hodnot života dokonce i za cenu vlastní oběti má výrazný podíl na pocitu štěstí.

Názor vůdce, skupiny, který nevychází z moudrosti, spravedlnosti, smyslu pro oběť, pro spravedlivý mír, z kladného poměru k přirozenému zákonu, který každý máme ve svém srdci, není mírotvorný a nemůže přinést svobodu všem lidem.

Zvítězí-li neúcta k druhému, nenávisť pro odlišný názor místo lásky k bližnímu, neobjektivní podezírání, nespravedlivé obviňování, odsuzování, sobectví, závist, obecně pokušení ke zlému, přestane-li být svoboda spojena s pravdou, ale začíná-li pravdu činit závislou na svobodě (můžeš všechno, co je tobě příjemné), klade zhoubné morální předpoklady, jejichž důsledky bývají nedozírné. Zneužívání svobody vyvolává reakci, která dostává formu totalitního systému.

Sloup je důležitým prvkem naší národní identity, protože byl postaven na základě naší zkušenosti vítězného boje se zlem. Pro budoucí generace. Pro poučení, jak uhájit svobodu, jak být svobodný. Jde o svobodu vnější i vnitřní. Soustředit se v životě na ctnosti a prosit o jejich

vítězství v našem běžném životě, o přemožení zla s pomocí naší Přímlyvkyně u Boha. Sloup je symbolem boje o ctnosti. Nezaměňovat pořadí hodnot a dbát na mravní povinnosti člověka. V tom vítězit je svoboda.

Budeme se stále bránit vztyčit symbol svobody v centru Prahy, v srdci Evropy?

Existují tři rozdílné oblasti motivů, volené jako základ svobody

Svoboda na základě přírody. Zde jsou motivem potřeby naší přírodní animality. Rozlišujeme hodnoty hedonistické (slast) a biologické (zdraví). Hedonistické hodnoty jsou v řádu hodnot nejnižší. Člověk, který klade tyto hodnoty jako absolutní, se vzdává své lidské důstojnosti, protože se nechává určovat přírodně kauzálně, místo aby určoval sám sebe ve svobodě (I. Kant). Biologické hodnoty stojí nad hedonistickými. Přejeme si: „Hlavně to zdraví!“ Ale nad hodnotou zdraví stojí svoboda na základě lidství.

Jestliže se hodnota zdraví jedince a druhu klade absolutně, vzniká biologický nihilismus: Člověk je chápán jako jeden z mnoha živočišných druhů a vyslovuje se požadavek, aby byl přiměřeným způsobem částečně vyhuben (vátky, nucená regulace porodnosti, interrupce), aby ekologickými dopady své činnosti nezpůsobil zánik nebo nebránil rozvoji ostatních živočišných druhů, a aby nedošlo k jeho přemnožení tak, že by planeta Země nestačila na jeho obživu. Člověk je poměřován měřítkem zdravých zvířat. Zdraví druhu se klade nad individuální právo člověka na život a rozlišuje se mezi lidským životem, který je hoden existence a který není. Uvažuje se o opatřeních proti předlidnění – ta jsou však neslučitelná s důstojností lidské osoby.

Svoboda na základě lidství. Zde jsou motivem hodnoty, které vyplývají z lidství (humanitas), jež je uloženo naší svobodě. Zde je motivací seberealizace člověka jakožto člověka. Lidské bytí na světě je spolubytí. Člověk (jako sebeúčel) se může uskutečňovat, rozvíjet a dovršovat pouze s jinými lidmi. Lidský duch se realizuje jazykově. Jazykem uskutečňuje člověk dialog s druhými lidmi. Člověk je svou přirozeností společenský, komunikuje a spolupracuje. Přijímá za vlastní cíle druhých lidí. Vlastní dokonalosti, která je

pro něho možná, dosahuje pouze ve spolupráci na cizí blaženosti. Realizuje sebe jako sebeúčel potud, pokud odhlíží sám od sebe a angažuje se pro druhé. Naděje, že dovrší lidství (humanitas), jež je uloženo jeho svobodě, závisí na ochotě podporovat šance druhých. Seberealizace ve smyslu vlastní dokonalosti a dokonalé morality je možná jen tehdy, když člověk spolupůsobí v prostoru těchto hodnot, když na sebe bere v těchto hodnotách závazky, přejímá odpovědnost, realizuje lidství. Seberealizace jakožto uskutečňování lidství, uloženo naší svobodě, se dovršuje ve službě druhým, v tom, že se jim dáváme k dispozici a pro ně se angažujeme, tedy právě v tom, že odhlížíme sami od sebe.

Nejvyšší, o co usiluje svoboda na základě lidství, může znamenat:

- Svrchované (supremum) – to je dokonalá moralita, ctnost, která je realizována v morálním jednání. Je věcí naší vůle. Ze zkušenosti víme, že se nedají jí dosáhnout vždy, za všech okolností, tedy v plnosti.

Neposkvrněná Panna Maria, replika sochy z Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze čeká u Týnského chrámu (na moje modlitby)

- Dovršené (consumatum) – to je lidské štěstí (blaženost), jehož je člověk hoden na základě morality. Závisí na mnoha okolnostech, které naše vůle nemá v moci: zdraví, moralita druhých, společenské a politické poměry atd.

Tim se nejvyšší stává problematickým. Abychom mohli dobře žít, musíme stále a mnoho odpouštět. Skutečnost, že lidská praxe je neustále konfrontována s faktory, které moralita jako taková nedokáže vysvětlit, ani je nemá v moci, vede už ve filosofii k otázce, zda rovina svobody na základě lidství (tj. rovina morality) je nejvyšší rovinou lidské praxe. Utrpení, ztroskotání, tragika, smrt vedou lidskou otázku po smyslu nad tuto rovinu k rovině víry.

Sokrates vypije číši s jedem nejen na základě morality, ale také v jistotě nesmrtnosti a budoucího naplnění. Kant postuluje existenci Boha, protože etický paradox může vyřešit jedině Bůh. Paradoxem je, že sice musíme usilovat o nejvyšší, – ale bez Boží pomoci, kterou čerpáme niterným duchovním spojením s Otcem ve sjednocení s Ježíšem, nemůžeme dosáhnout trvalé radosti i v těžkostech života. Ježíš dal svým umučením na kříži a zmrtvýchvstáním všem našim těžkostem, křížům smysl.

Svoboda na základě milosti, tj. Božího daru. Zde je motivem spása, záchrana nesmrtelné lidské duše, kterou působí Bůh. Ne globálně, ale těm, kteří o to stojí, kteří se rozhodnou pro Zachránce všech lidí Ježíše Krista a nechají se spasit, zachránit, kteří uvěří Ježíši a všem milionům jeho následovníků za dva tisíce let dějin spásy. Na věčnosti, kde je člověk sám sebou, dospívá do svého naplnění, má všeho plnost, blaženost. Je doma u svého Otce. Tento náš současný život máme možnost žít ve svobodě Božích dětí. Božími dětmi se stáváme křtem a následováním Krista. Žijeme Boží království vzájemné obětavé lásky k bližnímu, cítíme Boží pomoc a radost z dobrých skutků pro druhé. **Svoboda je pro lásku.**

Prameny:

Jan BRADNA: *Návrh obnovy soch andělů 2013.*

JAN PAVEL II.: *Paměť a identita.*

Arno ANZENBACHER: *Úvod do filosofie.*

Je jeho světlem (1)

„Pokud někdy budu svatá, tak zcela jistě budu svatá proti »temnotě«. Budu nepřítomná v nebi, abych zapalovala světlo těm lidem na zemi, kteří setrvávají v temnotě.“ (sv. Terezie z Kalkaty)

Pán Ježíš prosil sv. Matku Terezu, aby byla světlem jeho lásky k lidem, kteří jsou pohrouženi do temnot hříchu. Na takovou misi ji připravoval na cestě temné noci víry a účasti na svých utrpeních v Getsemanech a na Golgotě.

Agnes Gonxha Bojaxhiu (sv. Terezie z Kalkaty) se narodila 26. srpna 1910 ve Skopje v zámožné albánské rodině. Když jí bylo 18 let, odjela do Dublinu, kde začala postulat u sester loretánek. Obdržela řeholní hábit a jméno Marie Terezie od Dítěte Ježíše. Za několik měsíců ji poslali do Indie. V Dárdžilingu, na himalájském podhůří, začala noviciát a po dvou letech, 24. května 1931 složila první řeholní sliby. Pracovala jako učitelka dějepisu a zeměpisu na dívčí katolické škole

Ta drobná žena oděná v bílém sári začala misi jako misionářka lásky

v Entally poblíž Kalkaty. Věčné sliby složila 24. května 1937 – s velkou radostí se na celý život svěřila Ježíšovi, stala se jeho snoubenkou.

Plně se odevzdat Bohu

V dubnu roku 1942 sv. Matka Tereza složila soukromý slib, že dá Bohu všechno, oč jí poprosí: „Nic mu neodmítat.“ Napsala: „Proč se musíme Bohu odevzdat zcela? Poněvadž Bůh se odevzdat nám. Jestliže Bůh, který nám za nic nevděčí, je ochoten nám darovat sám sebe, cožpak my mu odpovíme jenom kousíčkem nás? Odevzdání se Bohu cele je tím způsobem, jak přijmout samotného Boha. Já pro Boha, a On pro mě. Žiji pro

Boha a nestojím o svoje »já«, a tak způsobuji, že ve mně žije Bůh. Abychom mohli vlastnit Boha, musíme mu dovolit vlastnit naše duše.“

Matka Tereza toužila naprosto se v lásce sjednotit s milovaným Ježíšem. Byla přesvědčena, že opravdovou svobodu dává pouze láska. Bezpodmínečné odevzdání se Bohu a plnění jeho vůle pro ni bylo zdrojem největší radosti. Sebemenší činy vykonávala s láskou. Říkala: „Nehleďte věci veliké, dělejte jenom malé věci s velikou láskou. Čím menší věc, tím větší musí být naše láska.“ Všechno, co dělala, bylo příležitostí vyjádřit lásku.

Neboj se!

Dne 10. září 1946 jela sv. Matka Tereza vlakem na rekolekce v Dárdžilingu. Během té cesty uslyšela při modlitbě poprvé Ježíšův hlas. Od toho dne po šest měsíců s ním mívala každého dne mystické setkání. Pro Matku Terezu to byla zvláštní doba ničím nezaslouženého daru hmatatelného prožívání přítomnosti a lásky Boha. V tom mystickém rozhovoru s Matkou Terezou jí Ježíš zjevoval svou nekonečnou lásku, ale také velkou bolest, která ho stravuje proto, že ho tolik lidí odmítá a ignoruje. Pán Ježíš jí prosil, aby opustila loretánky a vydala se do ulic v Kalkatě a tam sloužila nejubožejším z ubohých. Kristus říkal: „Potřebuji indické misionářky, Misionářky lásky – které by byly mým ohněm lásky uprostřed chudých, nemocných, umírajících i maličkých dětí. (...) Dej mi duše chudých malých dětí ulice. Jak to bolí – vidět ty ubohé děti znečištěné hříchem. Toužím po jejich čisté lásce.“

Jindy řekl Pán Ježíš: „Stala ses moji Snoubenkou kvůli mé lásce – přijelas do Indie kvůli mně. (...) Tvým povoláním je milovat a trpět a přinášet spásu duším; pokud učiníš ten krok, naplní se touha mého Srdce vůči tobě. To je tvé poslání.“

Pán Ježíš prosil Matku Terezu, aby ho zanesla „do nor těch ubožáků (...), do jejich tmavých, nešťastných domovů“, aby

tam byla jeho světlem. Touhou zjevujícího se Pána bylo, aby ho chudí mohli spatřit v jejím obětování a lásce k němu a aby ho tak poznávali a přijímali ho. Ježíš vybízel řeholnici, aby se nebála začít novou misi, vždyť její obavy ho velmi zraňují. Předpověděl jí, že při plnění nové mise bude velice trpět, ale zároveň ji ujistil: „Nezapomeň, že Já jsem s tebou. – I kdyby tě třeba celý svět odmítl – pamatuj, že jsi moje – a Já jsem jenom tvůj. Neboj se. Jsem to Já.“ Jedinou podmínkou, kterou měla Matka Tereza splnit, byla naprostá poslušnost: „Buď poslušná s velkou radostí a s ochotou. (...) Já tě nikdy neopustím – pokud budeš poslušná.“

Jednoho dne měla Matka Tereza vidění: spatřila veliký dav trpících, chudobných lidí i s dětmi. Všichni k ni vztahovali ruce a prosili, aby je přivedla k Ježíšovi. Budoucí svatá klečela vedle Matky Boží, která jí žádala: „Postarej se o ně – oni patří ke mně. – Přiveď je k Ježíši. Přines k nim Ježíše. – Neboj se. Nauč je modlit se růženec – růženec v rodině, a všechno bude dobré. – Neboj se. – Ježíš i Já budeme s tebou i s tvými dětmi.“ Tehdy Matka Tereza spatřila Ježíše visícího na kříži. Spasitel promlouval: „Já jsem tě prosil. Oni tě prosili i Ona, moje Matka, tě prosila. Copak mi to odmítneš, starat se o ně, abys je ke mně mohla přivést?“ Matka Tereza bez váhání odpověděla: „Víš, Ježíši, že jsem připravena jít okamžitě.“

Po návratu z rekolekce v Dárdžilingu byla Matka Tereza z Kalkaty poslána do loretánské kongregace v Ásansólu. Během půlročního pobytu v tomto klášteře zažila nepopsatelnou radost ze sjednocení s Ježíšem. Psala, že v Ásansólu „nás Pán jako by mi prostě dal sebe – v plnosti. Sladkost a potěšení, i sjednocení těch šesti měsíců – uplynulo ale příliš rychle.“

Nová mise

Matka Tereza podrobně informovala svého zpovědníka a kněze, arcibiskupa Periera o tom, že jí Pán Ježíš žádal, aby založila Kongregaci sester misionářek lásky. Dne 8. srpna 1948 dostala Matka Tereza z Říma indult, v němž jí papež Pius XII. udělil povolení opustit loretánky a začít misi tvoření nového řádu. Ta drobná žena, oděná do bílého sári, v naprosté chudobě začala svou misi jako misionářka lásky. Jejím největším bohatstvím

byla absolutní pevnost víry, že Ježíš dodrží slib, který jí dal před dvěma roky.

Dne 21. prosince 1948 vyšla Matka Tereza poprvé do slumů. Navštěvovala nemocné a pečovala o ně v jejich temných norách a příbytcích, přinášela pomoc ubohým v nejrůznějších částech Kalkaty. Pomáhali jí dobrovolníci a za krátký čas se k ní připojilo několik jejich bývalých žákyň. V červnu 1950 mělo společenství už 12 sester.

Matka Tereza se svými sestrami se často setkávala s bezdomovci umírajícími na ulicích Kalkaty, proto hledala dům, kde by o ně mohla pečovat a zabezpečit jim důstojnou smrt. Úřady v Kalkatě jí nabídly útulek pro poutníky, který nazvala „Nirma Hridaj“ (Čisté srdce), ke cti Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Dům pro umírající byl otevřen 22. srpna 1952. Matka Tereza ho považovala za pokladnici své kongregace. Psala: „Láska vyžaduje oběti. Ale když budeme milovat až k bolesti, Bůh nám daruje svůj pokoj a radost. Utrpení samo o sobě není ničím, avšak utrpení prožívané společně s Kristovou mukou je zázračný dar.“

Temná noc víry

Ode dne, v němž Matka Tereza začala se svou službou jako misionářka lásky, začala zažívat „tak strašlivou temnotu, jako kdyby všechno odumřelo“. Psala: „...někdy je bolest tak velká, že cítím, jako by se mělo všechno postupně rozervat. (...) Nevěděla jsem, že láska může způsobit tolik utrpení.“ To obrovské trápení bylo způsobeno pocitem nepřítomnosti milovaného Boha a zároveň touhou po něm. V dopise arcibiskupovi Perierovi Matka Tereza psala: „Prosím o modlitbu – poněvadž všechno ve mně je zbrocené studeným potem. – Pouze ta slepá víra mi pomáhá vydržet, protože ve skutečnosti je pro mě všechno temnotou.“ Navzdory těm tíživým prožitkům oddávala se Kristu plně: „Vroucně toužím – touhou plnou bolesti být vším pro Boha – být svatá natolik, aby Ježíš mohl žít plně svůj život ve mně. – Chci ho milovat tak, jak ještě doposud nikdy nebyl milován – a přesto ve mně přetrvává ten hluboký pocit oddělení od něho – ta strašlivá prázdnota, ten pocit nepřítomnosti Boha.“

Matka Tereza prosila o modlitbu, aby Bůh z její duše alespoň na několik dní ode-

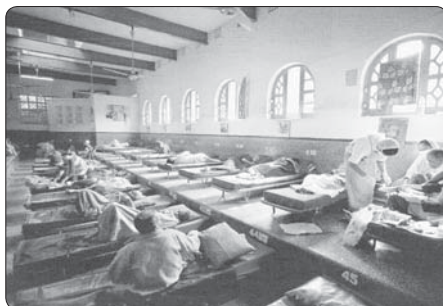

Křížová cesta na krakovských Bloních, Světové dny mládeže 28. 7. 2016

bral tu temnotu. Psala: „Někdy je agonie té trýzně tak velká, a zároveň touha po Nepřítomném tak hluboká, že jedinou modlitbou, kterou ještě dokážu vyslovit, jsou slova: Nejsvětější Srdce Ježíšovo, důvěřuji Ti – budu uspokojovat Tvoji touhu po duších.“

Na hladině pocitů se jí zdálo, že se Ježíš od ní odvrátil. Vnímala hlubokou osamocenost, neobvykle bolestný pocit oddělení od Boha i od lidí, kterým obzvlášť důvěřovala.

Temnoty ducha a touha po Bohu působily Matce Tereze tak obrovskou bolest, že jí připadalo, že zažívá skutečnosti pekla. Psala: „Chápu trochu pekelné muky – bez Boha. Nedostává se mi slov, jak vyjádřit to, co chci povědět, ale o posledním prvním pátku jsem se vědomě a dobrovolně obětovala Nejsvětějšímu Srdci, že vydržím třeba i věčnost v tom strašlivém trápení, jestliže mu to teď dá trochu víc radosti – nebo lásku třeba jediné duše.“ Dodala: „Nenacházím slov, abych vyjádři-

Když uvidí obětování se a lásku sester, mohou ubozí poznat a přijmout do svého srdce Ježíše.

la hloubku té temnoty. Mimo to všechno – jsem jeho maličká – a miluji ho – ne za to, co dává – ale za to, co bere.“

V jedné ze svých modliteb takto Matka Tereza hovořila k Ježíši: „Osamělost srdce, které touží po lásce, není k vydržení. – Kde je moje víra? – Ani tam hluboko, v samém nitru, není nic kromě prázdnoty a temnoty. – Můj Bože, jak bolestný je ten neznámý smutek. Bolí bez ustání. (...) Přes to všechno – ta temnota a prázdnota nejsou tak bolestivé jako touha po Bohu. – Cítím, že mě ta rozpornost vyvádí z rovnováhy. – Můj Bože, co Ty děláš s někým tak malým? Kdysi jsi žádal, abys mohl vtisknout do mého srdce své utrpení – je to snad odpověď? Pokud Ti to přinese chválu, dá-li Ti to trošičku radosti – přitáhne-li to k Tobě duše – pokud mé utrpení uspokojí tvou touhu – jsem zde, Pane, přijímám všechno s radostí do konce života – a budu se usmívat do tvé skryté tváře – stále.“

Je třeba připomenout, že duchovní temnoty přišly v životě Matky Terezy po dlouhém období setrvávání v radostném sjednocení s Bohem. Také z toho důvodu duchovní prázdnota, chybějící pocit blízkosti lásky Ježíše pro ni byly výjimečně intenzivní bolestí a utrpením. Díky pomoci svého duchovního vůdce porozuměla, že se svým utrpením účastní Kristovy muky a agonie, která se zpřítomňuje v nemocných a umírajících.

(Pokračování)

Z Miłujcie się! 4/2016 přeložila -vv-

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (22)

4. Tajemství (Sedmá část)

15. srpna 1949⁽¹⁾

Synáčkové! Naslouchejte volání, s kterým se na vás obrací mé mateřské srdce! Proč se nevarujete hříchu? Ten vás přivede, pokud v něm setrváte, do těch nejkrutějších zmatků, které budou pro vás příčinou krutých bolestí, a tyto bolesti, nebudete-li mi naslouchat, vám roztrhnou srdce. To se stane zvláště těm, kdo vám skryjí má volání v těchto časech plných hříchu, v moderním čase plném falešnosti; jistě dopadne na ně zlo, zlo vyprovokované a způsobené jimi samými, neboť skrývali věci Boží k povolání hříšného světa zpět. Vzpomenou si, že Bůh skryje před nimi svou svatou Tvář.

Lidé kráčeji po červišti hříchu; protože se jim nedostává poznání Božích plánů, které jsou plány lásky. Pán prošetří všechna srdce: je to proto, aby je naučil pravé cestě pokoje. A učiní, aby nevědomí a opovrhovaní poznali jeho pravdy, a oznámí jejich prostřednictvím své plány a to, jaké je jeho myšlení, vědcům, kteří mě prostřednictvím vědy popírají, zatímco tato věda, říká Bůh, „je pouze má“, dále bohatým světa a pyšným, aby jednal vůči nim s pravou spravedlností Otce! Ten, kdo miluje dobro a kvůli tomu trpí; ten, kdo poznává pravdu a je kvůli tomu pronásledován, je vpravdě zrozen v Kristu, aby žil jeho životem a krácel k Bohu Otci. Bůh Otec miluje spravedlnost, protože je spravedlivý; naslouchejte takovému hlasu, který je hlasem spravedlnosti, pravé spravedlnosti, odčiňující a posvěcující spravedlnosti. Vzbudte se ke spravedlnos-

ti a utečte ze světa, který zaniká ve svém nehodném bahně.

Jděte k Ježíšovi, synové! Je to Matka, která vám to říká s nejtrpčí bolestí svého srdce, které je naplněno trpkostí pro vaše srdce zatvrzelá v hříchu. Ježíš na kříži je mocný magnet; jděte k němu s pokáním za zlo, které stále konáte a kterým pošlapáváte dobro a pravdu. Každý zná

sám sebe: obraťte se, abyste byli obráćeni, posvěťte se, abyste byli posvěćeni, milujte Boha, abyste byli milováni, a učte druhé, aby ho milovali. Bůh zná všechny, chce pokání za vaše hříchy. Ježíš je pravá láska a ukazuje se všem ze svého trůnu lásky, ze svého věčného příbytku; je to tam, kde čeká na vaše srdce, aby je změnil ze srdcí kamenných na srdce z masa; je to tam, kde vás miluje skrytý, v Eucharistii, nejvyšším úkonu lásky, který pro vás

všechny vykonal.⁽²⁾ Moji synáčkové, milujte ho; on žije z lásky; očekává vaši lásku.

Je to tam, kde vás očekává, jako vás stále očekával, aby vás spasil; ať jde, kdo chce. Ježíš očekává, že všichni to pochopí a dojdou spásy; on, můj Synáček, je vaše spása. Synové, jděte k němu, žijte z něho a buďte s ním. Učiňte to pro mě, jsem vaše Matka, která vás tolik miluje. Také já, když jsem měla na Golgotě svou láskou účast na vykoupení, jsem vás porodila s Ježíšem, pro Ježíše a v Ježíši. Jen tak Vše učiněné Ničím a Nic učiněné Vším, protože Nic je Vším, vás volá a chce vás spasit.⁽³⁾ Jděte, nečekejte na to, až vám řekne: „Jděte pryč ode mě.“ Máte hlad? Máte žízeň? Jste bez světla? Neztrácejte důvěru a jděte k němu!

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“ (Milano: Adriano Salani, 2016) vybral a přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Poté, co jsme otiskli poselství, které Panna Maria sdělila Brunovi Cornacchiolovi při svém první zjevení v Tre Fontane 12. dubna 1947, a poselství, které mu předala 21. února 1948, publikujeme dnes další poselství nejsvětější Panny z 15. srpna 1949. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Eucharistie je, jak praví sv. Tomáš Akvinský a po něm papež Benedikt XVI., „svátost lásky“ (*sacramentum caritatis*). I když eucharistické způsoby chleba a vína, pod nimiž je Kristus v Eucharistii přítomen, jsou zde na zemi, samotný přítomný Kristus je oslavený v nebi. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Zde Panna Maria velmi osobitým způsobem vyjadřuje tajemství vykupitelského vtělení: Boží Syn, druhá osoba Nejsvětější Trojice, který je jakožto Bůh vším, se v plnosti časů stává člověkem, tedy ve srovnání se svým božstvím ničím, a toto své ponížení korunu je hanebnou smrtí na kříži. Ovšem toto lidství, samo o sobě ničím, tím, že se stává lidstvím božské osoby Syna, tj. Boha samotného, je nesmírně povýšeno: stává se tedy v určitém smyslu vším. Následně i nicota hanebné smrti na kříži se v jistém smyslu stává vším, protože je to obětování samotného Boha za spásu světa. [pozn. překl.]

Centrum naděje a pomoci otevírá **KURZ SYMPTOTERMÁLNÍ METODY PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ** – nabízíme jak odpolední formu **ve čtvrtek (od 13. 9. 2018)**, tak kurzy **v sobotu (od 15. 9. 2018)**. Kurzy probíhají **v prostorách Centra naděje a pomoci na Vodní 13 v Brně**.

Účastníci získají možnost se pro svůj osobní život naučit, jak se orientovat v zákonitostech lidské plodnosti. Naučíme vás, jak se spolehlivě vyhýbat početí, i co doporučujeme v situacích, když toužené miminko nepřichází. V rámci kurzu se též věnujeme informacím o účincích různých druhů antikoncepce a dalších hormonů. Kurz je určen především pro uživatele STM PPR, nezdravotníky, znalosti získané v kurzu jsou důležité též pro porodní asistentky či lékaře a ty, kdo s těhotnými pracují v rámci kurzů předporodní přípravy. Správná orientace v záznamu cyklu umožní správně stanovit předpokládaný termín porodu a aktuální délku těhotenství.

Informace a přihlášky jsou na <http://www.cenap.cz/kurz-stm-ppr>.

Svatá Anna u Pohledu - mít Boha nablízku

Proč vlastně přicházíme na poutní místa? Někomu přinášíjí možnost putovat někam, kde bude s ostatními sdílet svoji víru. Někoho zajímá propojení církevních staveb s přírodou, někdo na svatá místa putuje, aby byl s Bohem v tichu a samotě - a právě to si do sytosti můžeme vychutnat na Svaté Anně u Pohledu nedaleko Havlíčkova Brodu.

Zvuk varhan ze země

Svatá Anna u Pohledu uspokojí duši poutníka hledajícího klid. Alespoň ve všední dny, když se tu nekonají oficiální poutě (tehdy je tu naopak hlava na hlavě), nemusí očekávat žádný nápor a obklopen lesem se zde jako málokde může opravdu přiblížit Bohu.

Přesuňme se ale o necelých tři sta let zpátky.

Na počátku poutního místa byla událost, dnes předávaná s označením pověst, která se měla odehrát roku 1730. Jakub Čermák, pisář nedalekého pohledského kláštera cisterciáků, ve zdejších lesích při lovu pronásledoval vlka. Přitom zapadl do bahna a v obavě o svůj život se obrátil k nebesům.

Začal se modlit a v průběhu modlitby se jakoby ze země ozval zvuk varhan. Hudba byla prokládána chorálovým zpěvem, jemuž pisář nerozuměl. Jediné, co dokázal rozeznat, bylo několikrát opakující se jméno „svatá Anna“.

A právě k této světici začal směřovat další prosby a především učinil slib, že vyvázne-li, postaví na tomto místě kapli zasvěcenou právě jí.

Z posledních sil se nakonec z bažiny opravdu dostal, vzniku pohledského poutního místa tedy už nic nebránilo. Nejprve dal Čermák místo zbavit přebytku bahna a poté inicioval stavbu, do které namaloval oltářní obraz malíř Jakub Pišl z tehdy ještě Německého Brodu.

První uzdravená

Čermákova neobvyklá záchrana vyvolala v okolí ohlas a na místo začaly přicházet první poutníci. Záhy se jejich počet znásobil, protože při stavbě byl objeven pramen vody, jež se ukázala jako léčivá.

Za první případ zázračně uzdravené z pohledského poutního místa se uvádí příběh nedaleko žijící manželky dřevaře Tondla. Její nemoc se týkala často zkr-

vavených očí, údajně měla být poloslepá. Nemoc ji sužovala, trápilo ji také, že kvůli ní nemůže chodit do kostela.

Její manžel ji jednou zavedl do kaple svatě Anny u Pohledu a po dobu, kdy byl v práci, ji zde v kapličce zanechal. Aby si mohla prohlédnout obraz svatě Anny, namočil ve studánce šátek a oči jí promnul. To žena poté několikrát zopakovala.

Už když šli domů, zdálo se, že vidí lépe, na místo proto začala chodit pravidelně. Zdejší vodou si protírala oči a zrak se jí dále zlepšoval. Do měsíce byla její vada pryč.

Každý si jistě dokáže představit, jak událost zapůsobila na návštěvníky. Ke svatoanenské studánce už nepřicházeli poutníci pouze pro duchovní zážitek, ale i nemocní s prosbami o uzdravení.

Jejich zástup byl početný, množství vyléčených také, a právě kvůli nim zde byla roku 1752 vybudována pustevna. Jednalo se o jednopatrový, dnes nedochovaný zděný domek, kolem dokola obehnaný příkopem. Ten se přecházel padacím mostem.

O její vybudování se zasloužili opat pohledského kláštera Bohuslav Tureček a abatyše Kandida Marešová. Ti sem pak povolali mnicha Františka Augustína Herwiga a pověřili ho, aby v pustevně žil a všechny případy uzdravených zapisoval. Do roku 1772 se jeho rukou uchovalo celkem 28 svědectví.

Poutní místo s lázněmi

Nemůže být překvapením, že díky množství vyléčených na pohledském poutním místě byly zřízeny lázně.

Stalo se tak roku 1858 a jejich iniciátorem byl hrabě Evžen Silva-Tarouca Unwerth, držitel pohledského panství. Ten k prameni vody přistoupil čistě z vědeckého a posléze i podnikatelského hlediska. Nechal udělat rozbory, při nichž se zjistilo, že voda neléčí pouze skrze vyšší síly, ale i díky svému radioaktivnímu složení.

Na popud hraběte a za jeho finančního přičinění byla na místě postavena jednopatrová lázeňská budova, k níž od vybudované studny u pramene byla dřevěným vodojemem voda svedena. A za

odborného dozoru osobního lékaře hraběte Unwertha Josefa Kršíka zde byly provedeny rašelinové a jehličnaté koupele.

Príval hostů zarazil až rok 1887, kdy pramen vyschl a nově objevený neoplýval tolika radioaktivními látkami, aby mohl plnit lázeňské funkce.

Kostel tyčící se v lese

Zpátky ale k ryze duchovní stránce místa. Když vznikly lázně, kromě kapličky už místo dávno obohacoval velký poutní kostel v rokokovém slohu. O jeho stavbu se přičinila opět Kandida Marešová a sami poutníci, kteří zde zanechávali milodary.

Jejich touha mít na Svaté Anně prostornější svatostánek se začala naplňovat roku 1760 a pojí se s ní opět jedna legenda – tuto je ovšem třeba ještě více brát s rezervou a hledět na ni střízlivým okem. Traduje se totiž, že kostel měl stát zhruba 50 kroků od kapličky, jenže po vykopání základů se dělníkům třikrát stalo, že druhý den přišli a vše bylo rozbořeno. Při posledním zjištění zde byly také nalezeny šlápoty, které si místní vykládali jako šlápoty samotné svaté Anny, jimiž měla ukázat, kde chce mít kostel ve skutečnosti a jak ho chce mít veliký.

Buď jak buď, právě to je uváděno jako vysvětlení umístění a velikosti poutního kostela svaté Anny. Vysvěcen byl roku 1761, o pět let později přibýly dva zvony. Dva dostal kostel i v roce 2005.

Při vstupu do kostela poutníka zaujme jednoduchost, jež dokáže být velice krásná. Převažující barvou je žlutá, která je na stěnách jakoby plátnem, okrášleným různými ornamenty. Ty dávají kostelu při troše fantazie podobu rozkvetlé zahrádky.

Nad jednoduchým oltářem stojí socha Panny Marie a hned nad ní na poutníka shlíží oltářní obraz se svatou Annou. Ta je zachycena v častém výjevu s Pannou Marií jako vyučovaným děvčátkem, kompozici dotvářejí postavy svatého Jáchyma a dvou malých andělů.

Obraz střeží vysoké sochy andělů, pod nimi po stranách jsou také sochy archanděla Gabriela a sv. Anny. Postranní oltáře patří sv. Josefovi a Panně Marii Pomocné.

Panna Maria Lurdská

Přicházíme-li na místo lesem od obce Pohled, na naši cestu naváže svatoanenská alej. Na jejím začátku nás přivítá Ježíš a Panna Maria, tedy dvě naproti sobě stojící kapličky. Každá má uvnitř obrázek, jedna Krista, druhá jeho Matky a jsou zasvěceny Poslední večeři Páně a Nanebevzetí Panny Marie.

ská alej. Na jejím začátku nás přivítá Ježíš a Panna Maria, tedy dvě naproti sobě stojící kapličky. Každá má uvnitř obrázek, jedna Krista, druhá jeho Matky a jsou zasvěceny Poslední večeři Páně a Nanebevzetí Panny Marie.

Po pár metrech narazíme na další kapličky, které jsou začátkem křížové cesty. O tom, kdo ji vystavil a kdy k tomu došlo, není nic známo. Z kronik se dá vyčíst pouze rok první rekonstrukce, a sice 1836. Poté se zastavení opravovala v roce 1911 a nedávno v období 2000–2001.

Křížovou cestu tvoří otevřené, bílo-žluté kamenné kapličky s obloukovým portálem, za kterým poutník vždy zhlédne malý obrázek s příslušným zastavením. Ten je doplněn o křížek a květinu, společně jsou pak zapuštěny do výklenku.

Kapličky křížové cesty tvoří zhruba 300 metrů dlouhá cesta šestnáctiúhelníku, obklopující hlavní kostel kolem dokola. Na dvou místech je křížová cesta rozdělená. Sedmé a osmé zastavení od sebe

odděluje kaple nad pramenem vody, třinácté a čtrnácté zastavení zase vysoký morový kříž, který má připomínat rok 1772 a poslední morovou ránu.

Co se týče kaple, ta stojí na místě té původní, vystavěné z vděčnosti za život pisáře Čermáka, tedy na místě vůbec první stavby tohoto poutního místa.

Jak bylo zapsáno, její první podoba vznikla roku 1730, na tu nynější byla přestavěna roku 1824. Říkalo se jí Nad pramenem, Obětní nebo Prosební, ovšem oficiální název má dnes kaple Panny Marie Lurdské.

Tomu také odpovídá její skromná výzdoba, a sice napodobenina jeskyně se sochou Lurdské Panny Marie. K ní chodí návštěvníci zapalovat svíčky a prosit za uzdravení.

Zničený pramen

Při této zmínce je třeba uvést další případy zázračně vyléčených vodou od Svaté Anny. V červenci 1887 se zde měla uzdravit Anna Karlíková, které v devíti letech přestaly růst nohy a která nemohla mluvit.

O rok později se na místo s prosbou o uzdravení nechala odvézt také dvanáctiletá Marie Fuxová – ta přišla o sluch i řeč a nemohla chodit. Její maminka jí ve svatoanenské studánce omyla nohy a dívka byla vyléčena.

Další zbavení těžké choroby přinesl rok 1962. Tehdy osmiletá Ludmila Kolářová se opařila, když na sebe zvrhla hrnec s horkou slepičí polévkou, a to na celém těle a na levé půlce obličeje. Ten měla zhojit plastická operace. Dívčina matka se však rozhodla ještě pro jedno řešení – dceři každý týden obstarávala vodu od pohledské sv. Anny a popálené rány jí s ní obkládala. Už za několik týdnů se začala postižená místa hojit, do tří měsíců až na drobnou jizvu na hlavě zmizela úplně.

Účinky vody ze svatoanenské studánky lze hledat prakticky do dnešní doby. Zdejší voda se stala vyhlášenou a ještě donedávna se pro ni sjížděli návštěvníci z okolí, a to i ti, kterým duchovní význam moc neříká a primární pro ně bylo radioaktivní složení.

Žel, dnes zde návštěvníci nalézají jen suchý kohoutek, neboť v srpnu 2016 pramen přestal po dlouhých 130 letech téct. Má jít o důsledek pochybení, kdy bylo na místě vytvořeno jímací zařízení na dešťovou vodu – tím, že se hadice vedla nad hladinou studánky pod kaplí, v níž byla prorážena vodní stěna.

I přes zákaz

Není to ovšem jediná zdejší smutná událost a není bez překvapení, že několik jich sem přivál minulý režim. Během

něho, v roce 1969, byla Svatá Anna sice paradoxně opravena, krušné časy sem ale přivály roky 1973 a 1974. Tehdy ONV zpracoval vyhlášení proti vžitým poutím, poté je roku 1977 zakázal úplně.

Poutníci ale i tak přicházeli, přestože oficiální procesí se znovu mohla pořádat až začátkem devadesátých let minulého století.

Z těžkých zkoušek poutního místa lze také uvést, že se ho svým způsobem dotkla i první světová válka – v září 1916 byly z kostela a kaple pro potřeby armády zrekvírovány dva osmnáctikilové zvony. O rok později ze stejného důvodu zmizely z kaple čtyři bronzové svícny.

Svatá Anna na Havlíčkovobrodsku

Na závěr je nutné uvést ještě jednu skutečnost. Zajímavostí je, že pohledským poutním místem tradice svatoanenských poutí na Havlíčkovobrodsku nekončí.

Jen necelých 20 kilometrů odtud, u malé vesnice Dobrohostov, se nachází další místo zasvěcené matce Panny Marie – sv. Anně, aranžované v podobném duchu jako zde. Někdy se také stává, že poutní-

ci zejména mimo region si tato dvě poutní místa pletou.

I k dobrohostovské svatě Anně putujeme hlouběji do lesa na opuštěné místo, a to ke kapličce obsahující obraz s obdobným motivem, jako u Pohledu, dále k menší kapličce, mimo jiné se jmény místních obětí první světové války, a v neposlední řadě i k prameni léčivé vody s radioaktivními prvky.

Poutník tedy během jediného odpoledne může stihnout dvě „návštěvy“ u svatě Anny a může si plně připomenout svěťci, podle apokryfního evangelia svatého Jakuba matku Panny Marie, stejně jako se nechat prostoupit silou poutních míst, nabízejících samotu a ticho.

Přesně takové, co očisťuje duši a přibližuje nás k Bohu. Možná na vzdálenost kratší, než sami tušíme.

OPRAVA V TEXTU O POUTNÍM MÍSTĚ KLOKOTY

Ve Světle č. 32/2018 v textu o Klokotech došlo k omylu.

Je zde uvedeno, že *klokotské pouti v roce 1945 se zúčastnil i kardinál Josef Beran. Na klokotskou pouť sice přijel, ale až 15. srpna 1947 jako arcibiskup pražský.*

Takto se píše v klokotské farní kronice. V ní se uvádí, že děkovné poutě za ukončení války se v Klokotech 15. srpna 1945 zúčastnilo 20 000 poutníků a slavnou mši svatou v 10 hodin celebroidl Msgre Štojdl z Českých Budějovic, před tím v 9.30 hodin měl slavnostní kázání P. Antonín Zgarbík TJ. V roce 1947 se 15. srpna zúčastnilo asi 25 000 poutníků, mši svatou celebroidl pražský kanovník P. Stríž a arcibiskup Beran měl slavnostní promluvu.

Děkujeme pozornému čtenáři, panu Ladislavu Šotkovi, který nás na chybu upozornil a poslal také úryvky z farní kroniky. Naším čtenářům se za chybu omlouváme.

Redakce Světla a Petr Bobek

O přikázáních – Ctít Pánovo jméno ... - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

pokřtění. Jak? „Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“, což říkáme pokaždé, když se znamenáme křížem, abychom svoje každodenní konání žili v reálném a ryším vztahu s Bohem, tedy v jeho lásce. Pokud jde o pokřizování, chtěl bych znovu zdůraznit: učte děti žehnat se pokřizováním. Viděli jste, jak děti dělají kříž? ... Udělají něco, o čem nevědí, co znamená (*naznačuje posunkem*). Neumějí se pokřizovat. Učte je dělat znamení jména Otce i Syna i Ducha Svatého. Je to první úkon víry dítěte. A vašim úkolem je učít děti znamenat se křížem.

Je možné se ptát: Lze na sebe vzít Boží jméno pokrytecky, jako formalitu, naprázdno? Odpověď je bohužel kladná: je to možné. Je možné mít k Bohu falešný vztah. Ježíš to řekl oněm učitelům Zákona, kteří konali skutky, nikoli však to, co chtěl Bůh. Mluvili o Bohu, ale neplnili Boží vůli. Ježíš dává radu: „Jednejte podle toho, co říkají, nikoli podle toho, co dělají.“ Je možné prožívat falešný vztah k Bohu, jako oni lidé. A toto slovo

Desatera je pobídkou navázat s Bohem vztah, který nebude falešný a pokrytecký a ve kterém se svěříme Bohu vším, čím jsme. Dokud s Pánem neriskujeme život a rukou nenahmatáme, že v něm spočívá život, tak vlastně pouze teoretizujeme.

Toto je křesťanství, které se dotýká srdcí. Setkání s Bohem ve skutečnosti. Proč se svatí dokáží tolik dotknout srdce? Protože svatí nejenom promlouvají, ale hýbou! Srdce je pohnuto, když k nám promlouvají svěťci. Jsou toho schopni, protože ve světcích spatřujeme to, po čem naše srdce v hloubi touží: autenticitu, pravé vztahy, radikálnost. Je to patrné i na oněch „světcích odvedle“, kterými jsou například mnozí rodiče, kteří dávají dětem příklad konsekventního, prostého, poctivého a velkodušného života.

Bude-li více křesťanů, kteří na sebe budou brát Boží jméno bez přetvářky a tak praktikovat první prosbu Otčenáše „posvět se jméno tvé“, bude se církevní zvěsti více naslouchat a stane se věrohodnější. Pokud náš konkrétní život vyjevuje Boží

jméno, je patrná krása křtu a velikost daru Eucharistie jakožto vznešeného sjednocení našeho a Kristova Těla. Krista v nás a nás v něm! Sjednocení! To není přetvářka, to je pravda. Není to papoušková mluva či modlitba, nýbrž modlitba srdce, milování Pána.

Počínaje Kristovým křížem nikdo nemůže pohrdat sebou a špatně smýšlet o své existenci. Nikdo a nikdy! Ať by udělal cokoli. Neboť jméno každého z nás spočívá na Kristových ramenou. On nás nese! Stojí za to brát na sebe Boží jméno, protože Bůh se ujal našeho jména až do dna, i špatnosti, která je v nás. Ujal se nás, aby nám odpustil a vložil nám do srdce svoji lásku. Proto Bůh v tomto přikázání prohlašuje: „Vezmi mne na sebe, protože já jsem tě vzal na sebe.“

Kdokoli může vyzvat svaté jméno Pána, který je věrný a milosrdný, ať už se nalézá v jakékoli situaci. Bůh nikdy neodmítne srdce, které ho upřímně vyzývá.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Pondělí 10. 9. 2018

6:05 V pohorách po horách (27. díl): Ďurkovec – Bukovské vrchy **6:15** Klapka s ... (93. díl): Michaela Záhorská **7:20** Mosambik – Cipriano **7:55** Biblická studna **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Život ve vztahu: Franz Kett a jeho pedagogika **10:00** Buon giorno s Františkem **11:00** Harfa Noemova: A. Dvořák – Te Deum **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Vychutnej si víru: Z Hospodinovy zahrádky **13:20** Bělorusko – Květ mezi trny **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Marie Kučerová, FMA **15:10** Funny Fellows na Mohelnickém dostavníku 2013 **15:30** Keď Terchovské srdce bije **16:00** V souvislostech **16:20** Noční univerzita: PhDr. Jan Stříbrný – Český odboj proti nacistické okupaci **17:30** Česká věda **17:45** Ars Vaticana **18:00** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **18:25** Sedmihlásky (135. díl): Vrba, A ja vim **18:30** Mašinky (11. díl): O smečce a panu železničáři Mrázkovi – 2. díl **18:45** Putování Modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **19:35** Můj chrám: Novinář Mikuláš Kroupa, ředitel Post Bellum, kostel Nejsvětějšího Salvatora, Praha **20:00** Milion hostí **21:05** 100 let Národního zemědělského muzea [P] **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín (60. díl): S knihou o církvi na Kubě **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pomoc má mnoho tváří: Diakonie ČCE **22:30** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Když docházejí síly **23:30** Kulatý stůl: Osudový rok 1618 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 11. 9. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Portréty krajiny **8:35** V souvislostech **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Historie sklářství v Karlovcích **9:40** Exit 316 MISE: Z pasti do propasti **10:00** Muzikanti, hrajte **10:30** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Když docházejí síly **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (27. díl): Ďurkovec – Bukovské vrchy **13:00** Údolí růží **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Jan Tomiček **15:10** Mezi pražci: Zář 2018 **16:00** Do varu s Maxem Kašparů (1. díl): Křesťan a média **16:15** Kulatý stůl: Osudový rok 1618 **17:45** 100 let Národního zemědělského muzea **18:00** Noeland (55. díl) **18:25** Sedmihlásky (135. díl): Vrba, A ja vim **18:30** Od sluněčka do tmy: O prokletém fojtovi **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) **19:15** Ars Vaticana **19:30** Zpravodajské Noeviny: 11. 9. 2018 [P] **20:00** Výpravy do divočiny: Spolu s hady, ještěry a žábami [L] **21:05** Řeckokatolický magazín [P] **21:20** Velehradská zastavení: Díl 4. – Slavení východní liturgie **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Zpravodajské Noeviny: 11. 9. 2018 **22:25** Světlo pro Evropu (6. díl): Spitzenkandidát **22:40** Jak potkávat svět (62. díl): S Ladislavem Moravtzem **0:05** Misie naživo (22. díl): Dobrovolníci v Keni – sirotčinec a škola českými očima **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 12. 9. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 11. 9. 2018 **6:25** Bratia – Bratři: MFF Myjava 2018 **8:20** Bible pro Severní Koreu **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Tajemství skla **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Hovory z Rekovic: Karel Loprais **11:00** Víc než chrám: jednota různého **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **13:15** Exit 316 MISE: Z pasti do propasti **13:35** Zpravodajské Noeviny: 11. 9. 2018 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: Don Václav Klement, SDB **15:10** Velehradská zastavení: Díl 4. – Slavení východní liturgie **15:25** Outdoor Films s Annou Hanuš Kuchařovou (71. díl): Můj život je

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

slackline **17:00** Jak potkávat svět (62. díl): S Ladislavem Moravtzem **18:25** Sedmihlásky (135. díl): Vrba, A ja vim **18:30** Od sluněčka do tmy: Ondra a Kuba **18:45** Víra do kapsy: Otec a dcera **19:00** Vychutnej si víru: Z Hospodinovy zahrádky **19:30** Terra Santa News: 12. 9. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:00** Do varu s Maxem Kašparů (2. díl): Duchovní a duševní zdraví **21:20** Noční univerzita: Pavol Strežo – Život „na bojišti“ [P] **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:30** Živě s Noe [P] **0:05** Generální audience Svatého otce **0:30** Zpívá celá dědina: Dubňany **1:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 13. 9. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **6:50** Terra Santa News: 12. 9. 2018 **7:10** V pohorách po horách (27. díl): Ďurkovec – Bukovské vrchy **7:25** Outdoor Films s Tomášem Sedláčkem (54. díl): Na jeden z nejdelších a nejnáročnějších treků světa **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (6. díl): Spitzenkandidát **9:30** Místa spojená se sv. Františkem Saleským a jeho poselství **9:55** Kulatý stůl: Osudový rok 1618 **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Muzikanti, hrajte **13:20** Ars Vaticana **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: P. Stanislav Krátký, probošť mikulovský **15:15** Harfa Noemova: A. Dvořák – Te Deum **15:40** Řeckokatolický magazín **16:00** Zpravodajské Noeviny: 11. 9. 2018 **16:20** Dana & Přátelé (7. díl): James Kilbane **16:55** Vanen, pířko z ráje **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) **18:30** Od sluněčka do tmy: Vlk a liška **18:40** Sedmihlásky (135. díl): Vrba, A ja vim **18:45** Můj chrám: Mgr. Andrea Růžičková, herečka a modelka v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně, Praha **19:00** Večeře u Slováků: 24. neděle v mezidobí [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2018 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (140. díl): Leoš Janáček [L] **21:20** Bazilika s tajemným světlem (3. díl): Mučednická bazilika **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2018 **0:30** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 14. 9. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2018 **6:25** Vychutnej si víru: Z Hospodinovy zahrádky **6:55** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **7:15** Skryté poklady: Roman **7:50** Noční univerzita: Pavol Strežo – Život „na bojišti“ **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín (60. díl): S knihou o církvi na Kubě **9:35** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 1. díl **10:20** Zapomenuté Čako **10:40** Velehrad v době nesvobody **11:00** Plavba kapitána Ing. Petra Ondráčka a jeho plachetnice Singa **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Causa Carnivora **13:20** Do varu s Maxem Kašparů (2. díl): Duchovní a duševní zdraví **13:35** Funny Fellows na Mohelnickém do-

stavníku 2013 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi: ThDr. Pavel Černý, Th.D. **15:15** Putování Modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? **16:10** Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2018 **16:30** Výpravy do divočiny: Spolu s hady, ještěry a žábami **17:35** Můj chrám: doc. PhDr. Michal Stehlík, Ph.D., bývalý děkan Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v kostele Panny Marie Karmelské, Kostelní Vydří **17:55** Šahbáz Bhatti, muž, který měl sen – Pákistán **18:30** Od sluněčka do tmy: Odraný kůň **18:45** Sedmihlásky (135. díl): Vrba, A ja vim **18:55** Kazachstán, poutní kostel **20:00** Kulatý stůl: Jak na výchovu? [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Outdoor Films s Klárou Kolouchovou (63. díl): První Češka, která se pokusila zdotat nejtěžší horu světa, K2 **23:45** Večeře u Slováků: 24. neděle v mezidobí **0:15** Exit 316 MISE: Z pasti do propasti **0:35** V pohorách po horách (27. díl): Ďurkovec – Bukovské vrchy **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 15. 9. 2018

6:05 Dana & Přátelé (7. díl): James Kilbane **6:35** Pomáhá srdcem **6:45** Výpravy do divočiny: Spolu s hady, ještěry a žábami **7:50** Noeland (55. díl) **8:15** Animované příběhy velikánů dějin: Kryštof Kolumbus (1451–1506) **8:45** Sedmihlásky (135. díl): Vrba, A ja vim **8:55** Náštevka v Piazza Armerina a setkání s věřícími: Papež František na Sicílii [L] **10:10** Exit 316 MISE: Z pasti do propasti **10:30** Zachraňme kostely (12. díl): Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **11:00** Mše sv. Palermo: Papež František na Sicílii [L] **12:50** Pod lampou **14:55** Večeře u Slováků: 24. neděle v mezidobí **15:25** Setkání s kněžími a zasvěcenými osobami v Palermu: Papež František na Sicílii [L] **16:35** Terra Santa News: 12. 9. 2018 **17:00** Setkání s mládeží v Palermu: Papež František na Sicílii [L] **18:25** Sedmihlásky (135. díl): Vrba, A ja vim **18:30** Od sluněčka do tmy: Odraný kůň **18:45** Vychutnej si víru: Polévky **19:15** Světlo pro Evropu (7. díl): Brexit [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Ostrov mnichů [P] **21:15** V pohorách po horách (12. díl): Jizera – Jizerské hory **21:25** Ale on není bílý **22:00** Vitajte, priatelja, na Myjave: MFF Myjava 2018 **23:10** Zpravodajské Noeviny: 13. 9. 2018 **23:30** Řeckokatolický magazín **23:50** Buon giorno s Františkem **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 16. 9. 2018

6:05 Ars Vaticana **6:15** Jak potkávat svět (62. díl): S Ladislavem Moravtzem **7:40** Dát smysl života **7:50** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (140. díl): Leoš Janáček **9:15** Řeckokatolický magazín **9:30** Večeře u Slováků: 24. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá z kaple Panny Marie Karmelské: Sázava [L] **11:40** ARTBITR – Kulturní magazín (60. díl): S knihou o církvi na Kubě **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (7. díl): Brexit **12:50** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:35** Muzikanti, hrajte **14:10** Ostrov mnichů **15:25** Biblická studna **16:30** Opavská inspirace **16:45** Noční univerzita: Pavol Strežo – Život „na bojišti“ **17:55** Sedmihlásky (137. díl) [P] **18:00** Noeland (56. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Leonardo da Vinci (1452–1519) **19:00** Do varu s Maxem Kašparů (2. díl): Duchovní a duševní zdraví **19:20** Ars Vaticana **19:30** Exit 316 MISE: Jak dostat rodiče do polepšiny [P] **20:00** L. van Beethoven: 9. symfonie: Podzimní festival duchovní hudby 2016 **21:20** V souvislostech **21:40** Výpravy do divočiny: Spolu s hady, ještěry a žábami **22:45** Údolí růží **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:50** Guyanská Diana **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 10. 9. o 16:40 hod.: Eucharistické záranky

TV LUX prináša na obrazovky reláciu, ktorá sa bude postupne venovať všetkým eucharistickým zárankom zachytením v diele budúceho bl. Carla Acutis.

Utorok 11. 9. o 17:00 hod.: Viera do vrecka

Život so sebou prináša rozličné témy a otázky, najmä tie bežné. Dokážeme o nich rozmýšľať aj hlbšie, z pohľadu viery? Názory a príklady zo života budeme hľadať s odborníkmi i s tými, ktorých sa to priamo týka. Túto reláciu vám každý mesiac prinášajú Saleziáni Dona Boska.

Streda 12. 9. o 22:25 hod.: Ruženec z Fatimy

Priamy prenos modlitby a katechéz z miesta zjavenia Panny Márie.

Štvrtok 13. 9. o 16:30 hod.: „Iba“ škola

Relácia o cirkevných školách, ktoré nie sú iba obyčajnými školami. Okrem vzdelávania žiakov vychovávajú a privádzajú ku Kristovi. Postupne budeme odhaľovať, čo viac ponúkajú základné, stredné, spojenej cirkevnej školy a cirkevnej gymnáziá na Slovensku.

Piatok 14. 9. 20:30 hod.:
Matka Sedembolestná (dokument)

Dokumentárny film o histórii a rôznych aspektoch úcty k Sedembolestnej Panne Márii, patrónke Slovenska, je popretkávaný dojímavými osobnými svedectvami, vzácnymi archívmi, či pôsobivými umeleckými stvárneniami Božej Matky.

Sobota 15. 9. o 10:30 hod.:
Svätá omša za Šaština

Priamy prenos sv. omše z Národnej púte k patrónke Slovenska – Sedembolestnej Panne Márii, celebruje Mons. Ján Babjak SJ, prešovský arcibiskup-metropolita.

Nedeľa 16. 9. o 21:00 hod.:
Medzi nebom a zemou (Ivan Mrva, historik)

O tom, či bol stredovek iba temný a osvietenstvo iba svetlé, a čo tieto obdobia znamenali pre život ľudí na Slovensku, sa budeme rozprávať s historikom Ivanom Mrvom. Moderuje Marián Gavenda.

V pátek 28. září 2018 na slavnost sv. Václava se bude konat ČESKO-SLOVENSKÁ NÁRODNÍ POUŤ NA TURZOVKU.

Mše svätá bude v 11 hodin v bazilice ve slovenštině a v 12.30 hodin v kapličky Zjevení v češtině a slovenštině. Odchod v 9 hodin od kříže. Duchovní doprovod P. Jaroslav Stříž.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
8. – 15. ZÁŘÍ 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 9.		PO 10. 9.		ÚT 11. 9.		ST 12. 9.		ČT 13. 9.		PÁ 14. 9.		SO 15. 9.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1734	1953	1504	1694	1512	1703		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1734	1953	1504	1694	1512	1703		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1504	1695	1513	1704		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	813	914	914	914		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1735	1954	1505	1695	1513	1704		
Antifona k Zach. kantiku	714	806	1499	1688	1065	1186	1080	1202	1735	1954	1505	1696	1513	1705		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1724	1943	1505	1696	1655	1872		
Závěrečná modlitba	714	806	1499	1688	1065	1187	1080	1689	1500	1690	1506	1697	1514	1705		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	792	890	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1506	1697	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1506	1697	1130	1256		
Závěrečná modlitba	714	806	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1506	1697	1131	1256		
Nešpory:																
SO 8. 9.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1736	1955	1507	1698	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1508	1699	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1508	1699	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1737	1956	1510	1701	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	714	805	715	806	1499	1688	1074	1196	1090	1212	1737	1956	1510	1701	715	807
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1731	1950	1510	1701	1135	1261
Záv. modlitba	714	806	714	806	1499	1688	1075	1196	1090	1689	1500	1690	1506	1697	716	807
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 9. 9. – 23. neděle
v mezidobí

1. čt.: Iz 35,4–7a

Ž 146(145),6c–7.8–9a.9bc–10

 Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina!* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Jak 2,1–5

Ev.: Mk 7,31–37

Pondělí 10. 9. – nezávazná
památka bl. Karla Spinoly

1. čt.: 1 Kor 5,1–8

Ž 5,5–6.7.12

 Odp.: 9a (*Veď mě ve své spravedlnosti, Hospodine!*)

Ev.: Lk 6,6–11

Úterý 11. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 6,1–11

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

 Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 6,12–19

Středa 12. 9. – nezávazná
památka Jména Panny Marie

1. čt.: 1 Kor 7,25–31

Ž 45(44),11–12.14–15.16–17

 Odp.: 11a (*Slyš, dcero, pohled a naslouchej.*)

Ev.: Lk 6,20–26

Čtvrtek 13. 9. – památka
sv. Jana Zlatoústého

1. čt.: 1 Kor 8,1b–7.10–13

Ž 139(138),1–3.13–14ab.23–24

 Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)

Ev.: Lk 6,27–38

Pátek 14. 9. – svátek Povýšení
svatého kříže

1. čt.: Nm 21,4b–9

nebo Flp 2,6–11

Ž 78(77),1–2.34–35.36–37.38

 Odp.: srov. 7c (*Nezapomínejte na Boží skutky!*)

Ev.: Jan 3,13–17

Sobota 15. 9. – památka Panny
Marie Bolestné

1. čt.: Žid 5,7–9

Ž 31(30),2–3a.3b–4.5–6.15–16.20

 Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)

Ev.: Jan 19,25–27

nebo Lk 2,33–35

BOŽÍ PROZŘETELNOST V NAŠEM ŽIVOTĚ

**DOPIS OD MILUJÍCÍHO OTCE •
DŮVĚRNÝ VZKAZ OD BOHA PRO TEBE**
Barry Adams • Z angličtiny přeložila Miroslava Čejková

Kniha je nejen plná krásných slov Boha Otce svým dětem, ale i pěkných fotografií, které i beze slov promlouvají k srdci čtenáře. Je ideálním dárkem, jenž jistě potěší oči i srdce, a také může být každodenním průvodcem na cestě k Otcovu Srdci. Naše srdce touží po důvěrnějším poznání Boha, našeho nebeského Otce. Autor knihy Barry Adams, pomocný pastor, si prošel tuto cestu také ve svém životě. Po devíti měsících hledání Božího otcovského srdce prožil velmi hluboce Boží lásku ve svém vlastním srdci. Během jedné osobní modlitby ho napadlo, že kdyby sestavil různé citáty z Bible do správného pořadí, vznikl by dopis od milujícího Boha Otce. Takto vytvořil prezentaci sestavenou z biblických citátů a začal s ní chodit po různých společenstvích. Prezentace dopisu od milujícího Otce se tehdy dotkla nespočetného množství lidí... Každá věta tohoto dopisu poskládaného z citátů Božího slova je v knize rozvinutá na dvoustraně a doplněná o krátkou modlitbu. Do knihy je zároveň vložen samostatný plakát s dopisem od milujícího Otce.
Christian Project Support, s.r.o. • Váz., 145x183 mm, 128 stran, 270 Kč

PAN FARÁŘ MÁ KRIZI
Jean Mercier • Z francouzštiny přeložila Veronika Matiašková • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Otec Benjamin, farář z francouzského maloměsta, přichází postupně o všechny iluze spojené se svým kněžstvím. Původně chtěl studovat Bibli,

získávat lidi pro Ježíše Krista a předávat jim radostnou zvěst. A čemu po letech dennodenně čelí? Dvěma rozhádaným ženám, jež se starají o květinovou výzdobu kostela. Petici věřících, protože si některé z nich dovolil požádat, aby přišli ke zpovědi. Vyčerpávajícímu schůzování a papirovaní i stěží skrývanému pohrdání... Jak z tohoto vězení ven? Prostě se jednoho dne vytratí z dosahu všech. Co přesně podnikne? A co to udělá s jeho okolím? Svěží, čtivý, místy velmi napínavý příběh se stal ve Francii bestsellerem. Tisíce čtenářů zaujal autorův inteligentní humor, jeho laskavá i krutá ironie a šokující otevřenost, s níž odkrývá existenciální problémy kněží v dnešním světě. Nic přitom nezlehčuje, ani nepohrdá kněžskou důstojností, naopak ukazuje, jak je důležité k obrácení světa uchovat pravou podstatu kněžského poslání.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 115x180 mm, 112 stran, 179 Kč

KALENDÁŘ NA ROK 2019

CHRÁMY V PRAZE
*Texty a fotografie PhDr. František Záruba
Korektura kalendária, liturgických barev a textů Mons. Dr. Ing. Eduard Krumpolc, CSc., Th.D.
Editor Mgr. Michaela Váchová*

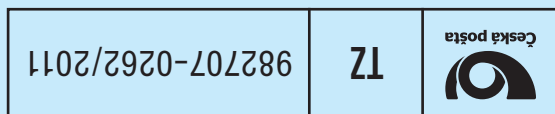

Týdenní stolní kalendář s církevním a občanským kalendářem na rok 2019. V kalendáři najdeme fotografie chrámů a křesťanských uměleckých děl v Praze. Kromě stručných popisných textů k jednotlivým fotografiím obsahuje každý týden také citaci z knihy Žalmů.

Cor Jesu • Kroužková vazba, 230x154 mm, 59 Kč

Po dobu letních prázdnin bude v naší prodejně v Olomouci na Dolním náměstí v sobotu zavřeno.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1